

Adventi mesenaptár

December 5.

Tegnap harangoztak
Holnap harangoznak
Holnapután az angyalok
Gyémánt havat hoznak
(Ády Endre)

Devecsery László: Segítség, sok a hó!

A Mikulás már aludt. Reggel korán kellett indulnia, hogy minden kedves kis barátjához eljusson. A szánkó telis-tele ajándékokkal. Örülnek majd a gyerekek!

Talán még álmában is erre gondolt. Igazán szépet álmodott. Mindenütt mosolygó, kacagó gyerekeket látott, akik énekeltek, táncoltak és verset mondtak. Jókedvűen pillantott mindegyikükre, s örömmel látta, mennyit nőttek tavaly óta. Éppen énekelni akart - együtt a vidám gyereksereggel -, amikor recsegés, ropogás szakította félbe az álmot. Felriadt.

Alig tudta kinyitni a szemét. Legszívesebben aludt volna tovább, de az a rettenetes hang ismétlődött. Gyorsan felkapcsolta a villanyt. Ránézett az órára. Annak a hangját gondolta recsegésnek, ropogásnak, hegyomlásnak, földrengésnek. pedig csak azt jelezte:

- Ideje felkelni, fürgén útra kelni!

Mosakodott, fésülködött, felöltözött, a reggeli tornáról sem feledkezett el. Hamar reggelizett és alaposan fogat mosott, azután magára vette jó meleg bundáját, hiszen nagyon hideg van odakint.

- Először kinyitom a kaput, addig se fázzanak a szánkó előtt a szarvasok!
- gondolta.

Egy fordítás, két mozdulat, ám a kapu zárva maradt. Hiába nyikordult-csikordult a kulcs, s

fordult el a zárban, hiába nyomta a kilincset. Nyomta, húzta, cibálta, lökdöste, bökdöste: semmi!

A másik kapuhoz szaladt. Nem nyílt. A harmadikkal és a negyedikkal is feleslegesen próbálkozott.

- Több kapu nincs! Ráadásul mindegyik kifelé nyílik.

Felnézett a magasba. Sűrű pelyhekben hullt a hó. Lepillantott: térdig gázolt ő is ebben a csodálatos fehérségben.

- Biztosan a sok-sok hó torlaszolta el a kapukat! A gyerekekhez pedig el kell mennem! Kár, hogy nem tudok repülni! Hogyan szabadulhatnak ki a Mikulásvár fogságából?

Tűnődött, gondolkodott. Beszaladt a házba, fel a toronyba. Meghúzta a várharang kötelét. A csendes hóesésben messzire szállt a bimm-bamm...Madarak, őzek, szarvasok és az ébredező mókusok figyeltek a szavára. Mindenki a Mikulás-hegy oldalára szaladt. Alig találták meg a bejáratot, úgy beborított mindent a hó.

- Segítenünk kell a Mikulásnak! - mondták a madarak.

- Segíteni, segíteni! Hogyan segítsünk? Bemenni sem tudunk! - morgolódtak az őzek és a szarvasok.

- Ti legalább tudtok repülni - szóltak a mókusok, akik legszebb álmukból ébredtek...

Megszólalt a legöregebb, legbölcsebb szarvas:

- A madarak repüljenek, a mókusok másszanak be a várba! Odabent kérdezzétek meg, hogyan tudnánk segíteni...Mi addig idekint

patáinkkal kaparjuk a kapu előtt a havat.

Amint mondta, úgy is tettek. A madarak repültek, a mókusok másztak, s egykettőre a Mikulás előtt álltak.

- Szervusztok, kedves kis barátaim! Köszönöm, hogy a segítségemre siettetek. Nem tudom, mit tegyünk... Sok-sok gyerek vár mindenütt. Az ablakokban szépen kitisztított kis cipők. A szánkóm tele ajándékkal. Én meg ki se tudok lépni az udvarról.

- Mi a csőrünkbe csippentjük az ajándékokat, s elvisszük mindenkinek...- ajánlották a madarak.

- Mi puttonyt teszünk a hátunkra, abba rakjuk a meglepetést. - javasolták a mókusok.

- Kedvesek, aranyosak vagytok, ám a nagyobb ajándékokat el sem bírátok. Olvasni sem tudtok. Pistinek vinnétek azt, amit Kati vár. Örömből szomorúság, meglepetésből csalódás lenne! Köszönöm, de nem ez a megoldás. Nekem kell kijutnom! Hogyan? Még nem tudom.

- Eszembe jutott valami - szólt a bagoly.

- Mondd gyorsan! - sürgették a többiek.

- Mit gondoltok, melyik állat a legerősebb a környéken?

- A medve! A medve!

- A medve alszik. Minden óvadás tudja! S ha csak egyszerően aludna, de mélyen alszik, nagyon-nagyon mélyen.

- Ráadásul horkol, hogy zeng belé a vidék!

- Fel kell ébresztteni! Ezt a sok-sok havat csupán ő tudja eltakarítani a kapu elől.

- Gyorsan keressük meg!

A madarak repültek, a mókusok fürgén másztak. Odakint elmondták a többieknek, hogy mit kell tenniük.

Hamarosan a mackó barlangjához értek. Megálltak. Hallgatóztak, füleltek. Rémisztő, ijesztő és rettentő hangokat hallottak. Óvatosan belopakodtak.

Odabent, jó meleg dunnája alatt, hanyatt fekvé aludt a maci, és horkolt, és horkolt, és horkolt. Visszhangzott a barlang, zengett-bongott az erdő, a hegy. Az állatok szolongatják, cirógatják, simogatják, csiklandozzák, ébresztgetik, keltegetik, ám az álom nem szűnik, nem szökik.

Ekkor eszükbe jutott a kicsi, játékos kedvű, mindenkit utánzó nyuszi. Elszaladtak érte, s a barlangba hívták.

- Kedves Nyuszkó! Légy szíves, utánozd a rigó fütyülését, a kakukk hangját, a békák brekegését!

- Ha csak ez kell, megteszem én!

Azzal fütyült, kakukkolt, brekegett, a mackó is beleremegett. Felnézett, s nagy csodálkozva kérdezte:

- Itt a tavasz? Felkelek.

Nyújtózott egy nagyot. Az állatok megnyugtatták:

- Nincs még tavasz, tél borul az erdőre.

- Akkor miért keltettetek fel?

- A segítségedet szeretnénk kérni.

- Éppen ilyenkor, amikor a legszebbet álmodtam. Annyi mézet

én életemben nem láttam. üüüm.
Miben segíthetek?

- A Mikulás.

- A Mikulás? Miért nem ezzel
kezdtek?

- Nagyon sok hó esett az éjszaka.
Eltorlaszolta a Mikulásvár kapuját.
Nem tudja kinyitni, ajándék nélkül
maradnak a gyerekek!

- Dehogy maradnak! Dehogy
maradnak! Brum-brum, sőt: brumm-
brumm, azt a havat szeretném én
látni, amellyel nem bírok el!
Gyerünk, szedjétek a lábatokat! A
szárnyaitokat se kíméljétek!

Hipp-hopp, hipp és hopp, oda is
érték. A medve vezetésével
mindannyian munkához láttak.

Odabent a Mikulás izgatottan várt,
várakozott. Egyszer csak
megnyikordult, megcsikordult a
kapu. Kitárult. Vidám állatsereg
köszöntötte.

- Köszönöm a segítséget! Köszönöm,
hogy nem maradtak ajándék nélkül a
gyerekek! Köszönöm! Köszönöm!

- Neked mindig szívesen segítünk.
Most siess utadra, el ne késs!

A Mikulás felpattant a szánkóra, az
ajándékok tetejére, s csengő-
csilingelve-énekelve, víg örömmel
indult útjára. Barátai még akkor is
hallották a hangját, mikor a
hegyoldal eltakarta előlük.

A medve visszafeküdt jó meleg
ágyába. Pillanatok alatt elaludt.
Másnap reggel felébredt. Felkelt, a
barlang szájához ment. Kinézett.
Elállt a hóesés. A végtelen
fehérségben lábnyomokat pillantott
meg. Távolodó énekszót hallott.
Majdnem megbotlott valamiben.
Ránézett. Nem akart hinni a
szemének. Lehajolt, felemelte azt az
óriási üveget, ami tele volt a
legfinomabb akácmézzel.

Az üveg mikulászacszóban volt.

